

Деценијама се око 9. марта 1991. године стварала позитивна аура прве велике антирежимске побуне у Србији за време распадања комунизма и Југославије.

Ове демонстрације су трајале око шест сати и остале су, са две погинуле особе, најкрвавији српски протест после Другог светског рата. Покренуте су због увреда коментатора ТВ Београд на рачун СПО. Тај коментатор, Славко Будихна, СПО је назвао проусташком партијом. Вук Драшковић је вероватни био први који је Телевизију Београд назвао ТВ Бастиљом. Позвао је све уреднике да дају оставке, а ту, тада једину државну телевизију, да се јавно извини у року од четири сата. На том протесту је све прштало од борбене антирежимске реторике. Драшковић је позвао и на јуриш. Касније је тврдио да је тај јуриш био само позив на одбрану достојанства. Увече тог дана, изгледало је да је протест угушен.

Сутрадан, 10. марта, окупили су се студенти у Студентском граду. Увече су кренули ка центру и дошли у сукоб с полицијом на Бранковом мосту. На крају их је полиција пустила до Теразија. Тамо се 11. марта окупило око 5.000 људи. Тај догађај ће добити назив Теразијски парламент. Студентима су се обраћали уметници и патријарх Павле. Позвао је на помирење. Тада је рекао: „Будимо људи - иако смо Срби.“ Слично је говорио и на контрамитингу који је режим заказао на Ушћу. Већ сутрадан, 12. марта, Скупштина је донела закључке да се опозиционим медијима омогући несметан рад. Истог дана, директори и уредници ТВБ су поднели оставке. Као и министар унутрашњих послова Радмило Богдановић. Сви који су ухапшени 9. марта су пуштени. Протест на Теразијама је завршен 14. марта, јер су сви захтеви били испуњени.

